

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžf/65/2016
Identifikačné číslo spisu: 2015200588
Dátum vydania rozhodnutia: 12.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2015200588.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: Fobos advertising, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 10, Piešťany, IČO: 362 310 70, zastúpený: JUDr. Vladimírom Mikušom, advokát, so sídlom ul. V. P. Tótha 1081/17, Zvolen, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 703750/2015 zo dňa 3. júna 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/129/2015-39 zo dňa 19. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/129/2015-39 zo dňa 19. mája 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. 703750/2015 zo dňa 03.06.2015 a rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 9214401/5/399713/2015/VaIA zo dňa 23.02.2015 a vec vrátil prvostupňovému finančnému orgánu na ďalšie konanie. Prvostupňovým rozhodnutím správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 8.234,- € na dani z pridanej hodnoty v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov za zdaňovacie obdobie mesiaca júl 2013.

1.2 Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobné dôvody, na základe ktorých žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, nie sú opodstatnené.

1.3 Podľa krajského súdu žaloba žalobcu nespĺňala podmienky osobitné pre správne súdnictvo uvedené v ust. § 249 ods. 2 O.s.p., z ktorého vyplýva zásada iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde

nad návrhy strán), ktorú súd musí zásadne aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia. Za nedostatok žaloby sa považuje aj odkaz na odvolacie námietky, ktoré žalobca vzniesol v odvolaní pred finančným orgánmi.

1.4 Podľa krajského súdu žalobca v žalobe nekonkretizoval svedkov, ktorí neboli vypočutí, a ktorých výpovede by podľa jeho tvrdenia mali mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci, keď neuviedol ani jedno meno svedka, ďalej neuviedol, ktoré konkrétne dôkazy považoval za relevantné, preukazujúce jeho právny nárok, keď v žalobe len uviedol, že predložil všetky potrebné doklady, a že žalovaný od neho nežiadal žiadne účtovné doklady, bez toho, aby tieto doklady označil, aby bolo zrejmé, ktoré doklady mal na mysli.

1.5 Krajský súd dospel k záveru, že v žalobe uvedené žalobné dôvody sú všeobecné, žalobca neuviedol nijaké konkrétne dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu za nezákonné a nepreskúmateľné, a preto považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, krajský súd žalobu ako nedôvodnú v zmysle ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

2.

2.1 Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa žalobcu krajský súd mohol v rámci svojej preskúmvacej činnosti, z rozhodnutí vydaných žalovaným zistiť pochybenia žalovaného, ktoré žalobca namietal. V týchto rozhodnutiach sú uvedené aj konkrétne mená svedkov, ktorých žalovaný nevypočul.

2.2 V dôvodoch odvolania žalobca uviedol, že nesúhlasí so závermi krajského súdu, že neoznačil relevantné dôkazy, nakoľko žalobca poukázal a opakovane poukazuje, že žalovaný si mal vyžiadať ďalšie účtovné doklady, ktoré svedčia o reálnych obchodných vzťahoch ako sú kúpne zmluvy, objednávky a dodacie listy tak, ako to uvádzal v žalobe.

2.3 Podľa žalobcu krajský súd nepostupoval dôsledne, ako mu to ukladá zákon, pretože v rámci preskúmvacej činnosti mal zistiť tieto nedostatky, ktorých sa dopustil žalovaný a nemal vychádzať len z jeho písomného vyjadrenia.

2.4 Žalobca ďalej poukazuje aj na to, že ak podľa názoru krajského súdu, samotná žaloba vykazovala vady, mal žalobcu v zmysle ust. § 43 ods. 1 O.s.p. vyzvať na ich odstránenie.

2.5 Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.05.2016 sp. zn. 14S/129/2015-39 zrušil a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3.

3.1 Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, pokiaľ ide o námietku ohľadom nevypočutia svedkov p. Z. F., konateľa spoločnosti LK IMPOEXPO, s.r.o. a p. J. Y., splnomocneného zástupcu spoločnosti LK IMPOEXPO, s.r.o. a p. O.N., konateľa spoločnosti OBV Trans, s.r.o., že uvedené osoby neboli v žalobe špecifikované a preto sa žalovaný nemohol k uvedenej námietke relevantne vyjadriť.

3.2 Žalovaný zdôrazňuje, že žalobca je povinný presne označiť dôkazy, ktorých sa dovoľáva a teda nie je úlohou žalovaného ani súdu, aby tieto dôkazy vyhľadávali, resp. vyvodzovali v rámci svojej preskúmvacej činnosti sami.

3.3 Žalovaný uvádza, že prvostupňový orgán vykonal všetky úkony s cieľom vypočuť uvedených

svedkov, avšak tieto pokusy dopadli neúspešne.

3.4 K námietke, že žalovaný si mal vyžiadať od žalobcu ďalšie účtovné doklady, ktoré svedčia o reálnych obchodných vzťahoch, žalovaný uvádza, že v procese správy daní sa uplatňuje prejednávací zásada, ktorá spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ich preukazujú je zásadne vecou účastníkov konania. Dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte a nie je úlohou žalovaného vyhľadávať dôkazy v prospech žalobcu. Ak žalobca disponoval dôkazmi, ktoré žalovanému neboli známe, bolo v jeho záujme, aby tieto doklady predložil. Ak tak neučinil, znáša riziko neunesenia dôkazného bremena.

3.5 Žalovaný je presvedčený, že postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránil záujmy štátu a dbal na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb, zachovával zásady daňového konania, využil všetky zákonné prostriedky, aby skutočnosť nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

4.2 V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

4.3 Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že po vykonaní daňovej kontroly na daň z pridanej hodnoty za obdobie júl 2013, správca dane vyrubil rozdiel dane v sume 8.234,- € na dani z pridanej hodnoty v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. Pričom daňovou kontrolou bolo zistené, že žalobca si v zdaňovacom období júl 2013 uplatnil odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od spoločnosti FK COMPANY s.r.o., č. 1020130111, základ dane 8.390,- €, DPH 1.678,- €, celkom 10.068,- €, dátum dodania 17.07.2013, predmet zdaniteľného obchodu tlač nálepiek, matná, lesklá, one vision 10 druhov; č. 1020130112, základ dane 8.010,- €, DPH 1.602,- €, celkom 9.612,- €, dátum dodania 19.07.2013, predmet zdaniteľného obchodu tlač billboardov; č. 1020130114, základ dane 7.950,- €, DPH 1.590,- €, celkom 9.540,- €, dátum dodania 22.07.2013, predmet zdaniteľného obchodu tlač, baner, zváranie, očovanie; č. 1020130116, základ dane 8.130,- €, DPH 1.626,- €, celkom 9.756,- €, dátum dodania 24.07.2013, predmet zdaniteľného obchodu print CityLightov, č. 1020130117, základ dane 8.690,- €, DPH 1.738,- €, celkom 10.428,- €, dátum dodania 26.07.2013, predmet zdaniteľného obchodu tlač - katalóg A5, štyri druhy, A6 dva druhy, A1 plagát dva druhy. Správca dane na základe výsledkov vykonaného dokazovania odpočítanie dane neuznal, pretože dospel k záveru, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky a žalovaný sa s jeho názorom stotožnil.

4.4 Krajský súd na základe vykonaného súdneho prieskumu dospel k záveru, že žaloba žalobcu nespĺňala podmienky osobitné pre správne súdnictvo tak ako sú uvedené v ust. § 249 ods. 2 O.s.p. - žaloba nekonkretizovala svedkov, ktorí neboli vypočutí, a ktorých výpovede by podľa jej tvrdení mali mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci, žalobca v žalobe neuviedol ktoré konkrétne dôkazy považoval za relevantné, preukazujúce jeho právny nárok, keď v žalobe len uviedol, že predložil všetky potrebné doklady a že žalovaný od neho nežiadal žiadne účtovné doklady, bez toho, aby tieto doklady označil.

4.5 Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len ako „zákon o DPH“), predmetom dane je

a) dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení

zdaniteľnej osoby,

b) poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,

c) nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskej únie (ďalej len „členský štát“),

d) dovoz tovaru do tuzemska.

4.6 Podľa § 8 ods. 1 zákona o DPH dodaním tovaru je

a) prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutelné a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a podobné nehmotné veci a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na eurá referenčným výmenným kurzom určeným a vyhláseným Európskou centrálnou bankou alebo Národnou bankou Slovenska 5a) v deň predchádzajúci dňu predaja bankoviek a mincí,

b) dodanie stavby alebo jej časti na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy,

c) odovzdanie tovaru na základe nájomnej zmluvy, podľa ktorej sa vlastníctvo k predmetu nájomnej zmluvy nadobudne najneskôr pri zaplatení poslednej splátky.

4.7 Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

4.8 Podľa § 49 ods. 2, písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,

b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,

c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,

d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

4.9 Podľa § 51 ods. 1 zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71,

b) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. b) je daň uvedená v záznamoch podľa § 70,

c) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. c) má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu,

d) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. d) má dovozný doklad potvrdený colným orgánom, v ktorom je platiteľ uvedený ako príjemca alebo dovozca.

4.10 Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len ako „daňový poriadok“), správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

4.11 Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

4.12 Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre vyrubenie alebo vybratie dane.

4.13 Podľa § 24 ods. 1, písm. a/ a c/ daňového poriadku daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

4.14 Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

4.15 Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

4.16 Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

4.17 Podľa § 249 ods. 2 O.s.p. žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

4.18 Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.19 Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.20 Najvyšší súd SR vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trnave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

4.21 Účelom daňového konania je zistenie či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

4.22 Pokiaľ ide o námietky ohľadom dokazovania v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má v tomto druhu konania prioritne daňový subjekt. Úlohou správcu dane je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, pričom dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné finančné orgány povinné postupovať.

4.23 Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové

nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosť a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

4.24 Z citovaných ustanovení daňového poriadku, ako aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, či Ústavného súdu Slovenskej republiky má najvyšší súd za to, že dôkazné bremeno v daňovom konaní zaťažuje primárne daňový subjekt.

4.25 Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá pre správcu dane v daňovom konaní ustanovuje povinnosť postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. V zmysle zásady súčinnosti správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

4.26 Záverom odvolací súd konštatuje, že bolo nesporne povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy preukazujúce oprávnenosť jeho nároku na odpočet DPH. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

4.27 Daň z pridanej hodnoty je ľahko zneužiteľná, preto každý subjekt pri svojom podnikaní musí byť dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúr mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi.

4.28 Poukazujúc na uvedené, dospel senát odvolacieho súdu k záveru, že súd prvého stupňa sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v podanej žalobe, podrobne vyhodnotil, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce reálny obsah faktúr. Skutkový stav zistený správcom dane a žalovaným je dostatočný, vychádza nielen z daňových dokladov predložených daňovým subjektom, ale aj zo zistení či v nich neabsentuje materiálny podklad. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam správcu dane a zaujať stanovisko.

4.29 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy hodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Z týchto podstatných dôvodov napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/129/2015-39 zo dňa 19.05.2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

4.30 Najvyšší súd pri rozhodovaní o odvolaní vychádza aj zo zásady dispozičnej a koncentračnej, ktorými je konanie na správnom súde ovládané. V zmysle nich je žalobca povinný uviesť všetky tvrdené dôvody nezákonnosti napádaných rozhodnutí už v žalobe, a to v lehote podľa § 250b ods. 1 O.s.p. Náležitosti žaloby stanovuje zákon v § 249 ods. 2 O.s.p. Odstraňovanie väd žaloby v správnom súdnictve prichádza do úvahy len v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia žalovaného, avšak

vzhľadom na povinnosť žalobcu byť v tomto druhu konania zastúpený advokátom (§ 250a O.s.p.), je takýto postup v plnej dispozícii žalobcu.

5.

5.1 O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

6.

6.1 Podľa § 492 ods. 2 zákona Národnej rady SR č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V tomto prípade odvolacie konanie začalo pred 1. júlom 2016, súd preto procesne postupoval podľa O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.